

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: sekr. sądowy Bogumiła Biniewicz

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa I. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

oraz sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę i ustalenie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki I. K. kwotę 10.100 zł /dziesięć tysięcy sto złotych/ z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 333,99 zł /trzysta trzydzieści trzy złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy/ z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.370,20 zł /dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt złotych dwadzieścia groszy/ tytułem zwrotu kosztów procesu;
5. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu od powódki kwotę 769,81 zł /siedemset sześćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt jeden groszy/ i od pozwanego kwotę 441,40 zł /czteryście czterdzieści jeden złotych czterdzieści groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
6. nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzzonego na rzecz powódki w pkt 1 /punkcie pierwszym/ wyroku na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 2.132,68 zł /dwa tysiące sto trzydzieści dwa złote sześćdziesiąt osiem groszy/ tytułem nieuiszczonej opłaty;
7. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 26.400 zł /dwadzieścia sześć tysięcy czterysta złotych/ z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;
8. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.548,58 zł /jeden tysiąc pięćset czterdzieści osiem złotych pięćdziesiąt osiem groszy/ z ustawowymi odsetkami od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty;

9. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

10. znosi wzajemnie między powodem i pozwanym koszty procesu;

11. nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu od powoda kwotę 903,73 zł /dziewięćset trzy złote siedemdziesiąt trzy grosze/ i od pozwanego kwotę 1.371,88 zł /jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt jeden złotych osiemdziesiąt osiem groszy/ tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

12. nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz powoda w pkt 7 /punkcie siódmym/ wyroku na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 1.452,34 zł /jeden tysiąc czterysta pięćdziesiąt dwa złote trzydzieści cztery grosze/ tytułem nieuiszczonej opłaty.

Sygn. akt I C 18/15

UZASADNIENIE

Powódka I. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 78.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.129,32 zł tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty nadto domagała się ustalenia, że pozwany ponosić będzie odpowiedzialność za skutki wypadku mogące wystąpić w przyszłości i zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 30 listopada 2011 r. uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, w wyniku czego doznała obrażeń ciała. Mimo leczenia i rehabilitacji nie odzyskała pełnej sprawności, poniosła nadto szereg wydatków. Szkodę zgłoszono pozwanemu, ten jednak zaspokoił roszczenia jedynie w niewielkiej części.

Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą I C 18/15.

Powód T. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 74.400 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.548,58 zł tytułem odszkodowania, z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty nadto domagał się ustalenia, że pozwany ponosić będzie odpowiedzialność za skutki wypadku mogące wystąpić w przyszłości a także zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 30 listopada 2011 r. był uczestnikiem wypadku drogowego, w wyniku którego doznał obrażeń ciała. Mimo leczenia i rehabilitacji nie odzyskał pełnej sprawności, poniósł nadto szereg wydatków. Szkodę zgłoszono pozwanemu, który zaspokoił roszczenia jedynie w niewielkiej części.

Sprawę zarejestrowano pod sygnaturą I C (...).

Postanowieniem z dnia 13 marca 2015 r. sprawy połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Pozwany w odpowiedzi na pozew, nie kwestionując swej odpowiedzialności za zdarzenie, w którym udział brali powodowie co do zasady, domagał się oddalenia obu powództw i zasądzenia od powodów zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, że usprawiedliwione roszczenia powodów zostały zaspokojone w postępowaniu likwidacyjnym. Twierdził, że powodowie przyczynili się do zaistnienia wypadku w 30 % przez nieprawidłowe zachowanie, ponieważ przed opuszczeniem przejścia dla pieszych nagle cofnęli się, przez co dłużej pozostawali na jezdni. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przebiegu zdarzenia a także celem ustalenia, który z uczestników zdarzenia naruszył przepisy prawa o ruchu drogowym, spowodował zagrożenie dla ruchu drogowego oraz przyczynienia się pozwanych do zaistnienia zdarzenia.

Pozwany zarzucił, że roszczenia powodów są wygórowane. Żądając oddalenia roszczenia o ustalenie wskazał, że powodowie nie wykazali interesu prawnego w dochodzeniu takiego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2011 roku T. K. i I. K. uczestniczyli w spotkaniu towarzyskim w mieszkaniu H. U. w O.. W trakcie tego spotkania spożywali alkohol. Około godziny 20 opuścili mieszkanie znajomej i udali się w kierunku swojego domu. Doszli do przejścia dla pieszych na ul. (...) i weszli na jezdnię. W tym czasie ulicą (...), od strony ul. (...), w kierunku ulicy (...) poruszał się samochód marki V. (...) o nr rej. (...) (...), kierowany przez J. C.. Kierowca dostrzegł pokrzywdzonych, którzy wchodzili na jezdnię, zwrócił uwagę na ich chwiejny chód i zaczął zmniejszać prędkość. Powodowie w tym czasie dalej poruszali się przejściem dla pieszych, przy czym pokrzywdzony T. K. szedł obok żony I. K., po jej lewej stronie, to jest od strony ul. (...). Kierowca zmniejszył prędkość pojazdu jednak nie podjął decyzji o zatrzymaniu się, gdyż uważał, że pokrzywdzeni w sposób ciągły i niezakłócony przejdą przez jezdnię. Gdy zobaczył pokrzywdzonych bezpośrednio przed pojazdem podjął nagły manewr hamowania. Pojazd z nieznaczną siłą uderzył w prawą nogę T. K. na wysokości kolana, I. K. podejmując działania obronne oparła się o maskę pojazdu a następnie upadła na jezdnię. Na miejsce zdarzenia wezwana została policja i służba medyczna. Lekarz i ratownik medyczny dokonali rutynowego badania pokrzywdzonych. Wobec niestwierdzenia widocznych obrażeń, powodowie nie zostali zabrani do szpitala, po czym pieszo udali się do miejsca zamieszkania. Kierowca pojazdu ostatecznie przyjął mandat karny za czyn z art. 86 § 2 kw.

/dowód: wyrok wraz z uzasadnieniem w sprawie II K (...) Sądu Rejonowego w Ostródzie/

W nocy pokrzywdzeni zaczęli uskarżać się na dolegliwości bólowe. T. K. w zakresie prawego kolana, zaś I. K. pleców i kręgosłupa.

Następnego dnia rano powód udał się do izby przyjęć Szpitala w O., gdzie wykonano badanie rtg kolana, powoda skierowano do poradni ortopedycznej. Pokrzywdzony kontynuował leczenie u lekarza ortopedy Z. Ż.. Po wykonaniu kolejnych badań stwierdzono, iż doznał wykręcenia kolana prawego, uszkodzenia więzadeł kolana prawego i krwiaka stawu kolanowego prawego.

W dniu 5 grudnia 2011r. ewakuowano u powoda 30ml krwiaka.

W dniu 7 grudnia 2011r. ustawiono ortezę kolana w zakresie ruchu 10-30 stopni. W trakcie następnych wizyt notowano utrzymywanie się bólów kolana, zaniki mięśni. W dniu 18 stycznia 2012r. powód został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego – artroskopii kolana. Do zabiegu operacyjnego stosowano ortezę kolana z regulowanym kątem zgięcia.

W dniu 23 marca 2012r. wykonana została artroskopia prawego kolana – stwierdzono uszkodzenie (...) i zrosty wewnątrzstawowe prawdopodobnie po przebyłym krwiaku. Usunięto fałd podrzepkowy błony maziowej i zrosty. Dalsze leczenie prowadzono w poradni ortopedycznej. Z dokumentacji medycznej wynika, że stwierdzano pełny zakres ruchomości, zaniki mięśni, niestabilność przednio – przyśrodkową, zalecano ćwiczenia usprawniające.

Powód rehabilitowany był w oddziale rehabilitacji dziennej szpitala (...) w O. od 31 lipca 2012r. do 10 września 2012r. Wpisany został w stanie ogólnym dobrym, zakresem ruchu kolana od 5 do 110°.

T. kowalczyk leczył się także w poradni rehabilitacyjnej w O., przez ok. pół roku chodził o kulach, korzystał ze stabilizatora stawu kolanowego. W tym czasie przyjmował środki przeciwbólowe. Korzystał także z opieki psychiatrycznej.

W dniu 14 lutego 2016r. doznał ponownego urazu skrętnego kolana przy schodzeniu po schodach. Przeprowadzono punkcję stawu kolanowego z ewakuacją płynu stawowego. Po urazie powód ponownie korzystał z kul łokciowych.

/dowód: karty informacyjne leczenia szpitalnego - k. 172, 173, historia choroby k. 174 – 178, dokumentacja medyczna z poradni rehabilitacyjnej k . 179 – 180, 736, 737, 740, zaświadczenie k. 501, zeznania powoda k. 799 – 800, elektroniczny zapis przebiegu rozprawy k. 801, zaświadczenie k. 718, 719, dokumentacja psychiatryczna k. 735, 739/

Powód nadal odczuwa bóle stawu kolanowego prawego, niestabilność tego stawu, ma wrażenie, że prawe kolano jest słabsze.

W związku z leczeniem i rehabilitacją T. K. poniósł wydatki na kwotę 3.347,53 zł, na którą składają się:

- koszty dojazdu do O. w związku z rehabilitacją i konsultacjami – 960 zł,
- wydatki z tytułu porad lekarskich i zabiegów rehabilitacyjnych
- koszty zakupu leków, środków opatrunkowych
- koszt zakupu piłki gimnastycznej

/dowód: faktury i rachunki k. 138 – 163/

Po wypadku I. K. udała się do poradni chirurgicznej, gdzie lekarz stwierdził zasinienia w okolicy kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej o średnicy 7 cm i nad kostką przyśrodkową o średnicy 6 centymetrów. Po wykonaniu tomografii komputerowej odcinka piersiowego kręgosłupa piersiowego stwierdzono stan po złamaniu trzonu kręgu Th 4 w szczególności w przednio – lewobocznej części trzonu stwierdzono szczelinę pozłamaniową.

Powódka przez okres kilku tygodni korzystała z kul, z powodu urazu odczuwała bóle, które ustały po około 6 miesiącach. Przez ok. 6 miesięcy pozostawała pod opieką lekarza psychiatry. Korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych. Obecnie stara się nie nadwyręzać kręgosłupa.

Przed wypadkiem z 30 listopada 2011 r. dwukrotnie doznała urazów kręgosłupa - w obrębie trzonów Th 12 i Th 2 i Th 3. Leczy się z powodu osteoporozy.

/dowód: wynik badania TK k. 21, historia choroby k. 22 – 25, 28 – 29, opis badania k. 26, zeznania powódki k. 798 – 799, elektroniczny zapis przebiegu rozprawy k. 801/

W związku z leczeniem i rehabilitacją po wypadku poniosła wydatki na kwotę 444,01 zł, na którą składają się:

- koszt konsultacji ortopedycznej i dojazdu do O. -180 zł,
- koszty leków 144,01 zł
- koszt porady lekarskiej -120 zł

Na zakup kurtki, w miejsce zniszczonej w trakcie wypadku, wydała 149,90 zł.

/dowód: faktury i rachunki k. 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17/

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Ostródzie uznał oskarżonego J. C. winnym tego, że w dniu 30 listopada 2011 r. O. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...), jadąc ul (...) w kierunku ul. (...), nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych, wjechał na przejście gdzie uderzył idących z jego lewej strony dwoje pieszych w następstwie czego piesi doznali obrażeń ciała w postaci: T. K. wykręcenia kolana prawego, uszkodzenia więzadeł kolana prawego i krwiaka stawu kolanowego prawego; I. K. – zasinienia w okolicy kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej i nad kostką przyśrodkową, złamania trzonu kręgu Th 4, to jest obrażeń określonych w dyspozycji art. 157 § 1 kk. Kwalifikując ten czyn na podstawie art.177 § 1 kk, uznał, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art. 66 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk, postępowanie warunkowo umorzył na okres 1 roku tytułem próby nadto orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Ostródzie. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 12 czerwca 2014 r. apelację tę oddalono.

/bezsporne, wyrok Sądu Rejonowego w Ostródzie k. 232, wyrok Sądu Okręgowego w Elblągu k. 306 akt II K(...)Sądu Rejonowego w Ostródzie/

W toku postępowania dopuszczono dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i psychiatrii.

Biegły C. S. stwierdził u powódki 5% trwałe uszczerbek na zdrowiu na skutek złamania trzonu Th 4, powodującego zniekształcenie, ograniczenie ruchomości, w tym rotacji kręgosłupa piersiowego, skutkujące piersiowym, urazowym, bólowym zespołem korzonkowym. Biegły uwzględnił wcześniejsze urazy kręgosłupa, których doznała powódka w obrębie trzonów Th 2, Th 3 i Th 12, a także wcześniejsze zniekształcenie trzonu kręgu Th 4, widoczne w obrazie TK. Podkreślił, że stan zdrowia powódki jest upośledzony, głównie jednak z powodu przebytych wcześniej złamań i osteoporozy.

/dowód: opinia k. 369, 370/

Opinię zakwestionowała powódka. Zarzuciła zaniżenie ustalonego przez biegłego stopnia uszczerbku na zdrowiu, błędną kwalifikację urazu. Podkreśliła, że długotrwałe leczenie i rehabilitacja nie przyniosły oczekiwanych rezultatów, wbrew twierdzeniom biegłego wymagała opieki, ponieważ bezpośrednio po wypadku była osobą leżącą.

U powoda biegły C. S. stwierdził deficyt zgięcia w stawie kolanowym prawym ok. 10 stopni, niewielkie zaniki mięśniowe uda prawego – 1 cm, niewielkie osłabienie stabilności przednio - tylnej stawu kolanowego prawego. Trwały uszczerbek na zdrowiu oszacował na 8%.

/dowód: opinia k. 371, 372/

Opinię zakwestionował powód. Zarzucił nieuwzględnienie uszkodzenia więzadeł stawu kolanowego, konieczności przeprowadzenia artroskopii, błędną kwalifikację urazów, zaniżenie ustalonego przez biegłego stopnia uszczerbku na zdrowiu.

Powodowie wskazali na brak kwalifikacji biegłego do wydania opinii w zakresie ortopedii.

Na skutek zarzutów powodów podniesionych do opinii biegłego C. S., dopuszczono dowód z opinii biegłego S. D..

Biegły stwierdził u powódki przebyte, wygojone złamanie Th 4 oraz dawno przebyte złamanie Th 12, ustalił trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 5 %.

/dowód: opinia k. 405, 406/

U powoda biegły S. D. stwierdził przebyte uszkodzenie więzadeł stawu kolanowego prawego leczone zachowawczo, patologiczną ruchomość do boku na wysokości stawu kolanowego, ustalił trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 10 %.

/dowód: opinia k. 418, 419/

Powódka zakwestionowała opinię. Odnosząc się do zarzutów przez nią zgłoszonych biegły podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał, że przyznanie 5% trwałego uszczerbku jest podyktowane faktem, że obrażenia Th 4 dotyczą najmniej ruchomego odcinka kręgosłupa i nie powodują nadmiernych dolegliwości bólowych. Obrażenia kręgosłupa piersiowego zaliczane są do zespołów korzeniowych, co decyduje o kwalifikacji obrażeń w przypadku orzekania o uszczerbku.

Podkreślono, że doznany przez powódkę uraz nałożył się na wcześniej istniejące dolegliwości, stąd też przyznano najniższy wymiar procentowy uszczerbku. Złamanie trzonu Th 4, w ocenie biegłego, miało wpływ na codzienne

funkcjonowanie powódki, upośledzając i ograniczając schyłanie się oraz dźwiganie w pozycji pochylonej. Po wypadku powódka przez pierwszych kilka tygodni wymagała pomocy osób trzecich i wsparcia w czynnościach związanych z codziennym funkcjonowaniem.

/dowód: opinia k. 453/

Powódka zgłosiła zastrzeżenia także do opinii uzupełniającej, równocześnie powód - z uwagi na odnowienie się urazu kolana - wniósł o ponowne przebadanie go przez biegłego i wydanie opinii uwzględniającej aktualny stan jego zdrowia.

W kolejnej opinii biegły stwierdził u powoda uraz skrętny stawu kolanowego prawego podczas schodzenia ze schodów, wymagający leczenia ortopedycznego łącznie z punkcją stawu i ewakuowaniem płynu stawowego. Ustalił, że u powoda nadal utrzymuje się patologiczna ruchomość stawu z typową niestabilnością boczną, występują zaniki mięśni uda - 2 cm. Po ponownym wykręceniu stawu kolanowego prawego w dniu 14 lutego 2016 r. biegły określił trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda na 15 %.

/dowód: opinia k. 500/

W opinii uzupełniającej odnoszącej się do stanu zdrowia I. K. biegły podtrzymał w całości swoje ustalenia, zarówno co do obrażeń jak też wysokości procentowego uszczerbku.

/dowód: opinia k. 629/

Opinię dotyczącą powoda T. K. zakwestionował pozwany podnosząc, że nie było podstaw do uwzględnienia przy ocenie stanu zdrowia powoda skutków urazu, jakiego doznał w dniu 14 lutego 2016 r.

Odnosząc się do przytoczonego zarzutu biegły podtrzymał swoje stanowisko, wskazując, że uraz z dnia 14 lutego 2016 r. powiększył uszczerbek na zdrowiu, jakiego powód doznał w wyniku wypadku z dnia 30 listopada 2011 r.

/dowód: opinia k. 552/

Biegły z zakresu psychiatrii stwierdził u powódki zaburzenia adaptacyjne, miernie nasilone, nie wymagające leczenia specjalistycznego. Wykluczył występowanie u niej zespołu stresu pourazowego.

/dowód: opinia k. 574 - 576/

U powoda T. K. biegły psychiatra stwierdził zaburzenia neurasteniczne, występujące przed dniem 30 listopada 2011 r., miernie nasilone, nie wymagające leczenia.

/dowód: opinia k. 577 - 578/

Zarzuty do opinii biegłego psychiatry zgłosili powodowie.

Odnosząc się do tych zarzutów biegły wskazał, że jeśli nawet po wypadku podjęto leczenie psychiatryczne, a chwili badania dolegliwości nie stwierdza się, to nie ma podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu. Skoro leczenie podjęto po wypadku, to należy wnosić, że konieczność jego podjęcia była konsekwencją wypadku.

Wskazał dalej, że zaburzenia adaptacyjne są objawem trudności z akceptowaniem otaczającej rzeczywistości i trudno mówić o ich trwałym charakterze, a raczej o skłonności do tego typu reakcji; nie stanowią one podstawy do orzeczenia uszczerbku – ani długotrwałego, ani trwałego.

Odnosnie T. K. wyjaśnił dodatkowo, że zdarzenie z 30 listopada 2011 r. nie miało wpływu na zdiagnozowane u niego zaburzenia neurasteniczne. Zaburzenia te powstały i zostały zdiagnozowane dużo wcześniej, a po wypadku nie odnotowano u powoda istotnego pogorszenia stanu psychicznego.

/dowód: opinia k. 605/

Akcentując dalsze pogorszenie stanu zdrowia, konieczność prowadzenia leczenia, powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ortopedii.

Biegły ortopeda R. P. ustalił, że po wypadku z dnia 30 listopada 2011 r. u powoda przeprowadzono ewakuację krwiaka, następnie ustawiono ortezę kolana w zakresie ruchu 10-30 stopni. W dniu 23 marca 2012r. wykonana została artroskopia prawego kolana, stwierdzono uszkodzenie (...) i zrosty wewnątrzstawowe prawdopodobnie po przebyłym krwiaku, usunięto fałd podrzepkowy błony maziowej i zrosty. Biegły uwzględnił, że w dniu 14 lutego 2016r. powód doznał ponownego urazu skrętnego przy schodzeniu po schodach, wiążąc ten uraz z urazem doznany w trakcie wypadku z dnia 30 listopada 2011 r.

Równocześnie wskazał, że z dokumentacji orzeczniczej zawartej w aktach Ds. (...) wynika, że powód miał bóle prawego stawu kolanowego notowane od 2005r. po przebyłym urazie skrętnym. W dniu 8 września 2004r. w poradni chirurgicznej odnotowano bóle kolana prawego, a „w wywiadzie uszkodzenie łąkotki”. W orzeczeniu (...) zawarto zapis o uszkodzeniu łąkotki przyśrodkowej do weryfikacji artroskopowej.

Biegły rozpoznał u powoda niestabilność przednio - przyśrodkową prawego stawu kolanowego I/II stopnia. Z przeprowadzonego badania i dokumentacji wynika zdaniem biegłego, że na skutek wypadku 30 listopada 2011r. powód doznał uszkodzenia więzadeł (...) i (...) prawego kolana z następującą niestabilnością przednią I stopnia i przyśrodkową I/II stopnia. Istniejące ograniczenie czynności prawego stawu kolanowego w postaci stosunkowo niewielkiej niestabilności złożonej z niewielkimi zanikami mięśni prawego uda, przy pełnym zakresie ruchów zakwalifikował - zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz. U. Nr 954 z 2013r.) - jako trwały uszczerbek na zdrowiu wg pkt. 156. Stopień zaburzenia funkcji, w porównaniu z zaburzeniami ujętymi w tym punkcie w skali procentowej od 1 do 20 odpowiada, w ocenie biegłego, proporcjonalnie 10% uszczerbku.

Biegły podkreślił, że z dokumentacji wiadomo, iż przed zdarzeniem powód doznał skręcenia stawu kolanowego, występowały bóle prawego kolana, zdiagnozowano uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej. Na podstawie tej dokumentacji nie można ustalić jednak, czy i jaki uszczerbek na zdrowiu istniał u powoda przed wypadkiem. W konsekwencji, zgodnie z § 10.2 rozporządzenia, uszczerbek na zdrowiu nie został obniżony.

Zdaniem biegłego, stan prawego stawu kolanowego należy uznać za utrwalony; nie ma możliwości pełnego powrotu do zdrowia. Leczenie operacyjne nie rokuje uzyskania poprawy, powód nie wymaga leczenia ortopedycznego. Wskazana jest rehabilitacja powoda we własnym zakresie, wg wcześniej wyuczonych ćwiczeń wzmacniających aparat mięśniowy prawego kolana. Wskazane jest stosowanie stabilizatora stawu.

/dowód: opinia k. 676 - 677/

Opinia została zakwestionowana przez obie strony. Powód przedłożył dodatkową dokumentację medyczną.

Odnosząc się do zarzutów stron, biegły podtrzymał uprzednio zajęte stanowisko. Wskazał, że stopień trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu określa się przy uwzględnieniu skutków, jakie choroba pozostawiła w narządach lub układach. Wysokość uszczerbku na zdrowiu nie jest zależna od czasu, sposobu leczenia, stosowanego zaopatrzenia ortopedycznego (np. stosowania kul). Podtrzymał ocenę, że stopień zaburzenia funkcji u powoda w porównaniu z zaburzeniami ujętymi w punkcie 156 w skali procentowej od 1 do 20 odpowiada proporcjonalnie 10% uszczerbku. Podkreślił, że uszczerbek w wysokości 20% jest odpowiedni dla o wiele większych zaburzeń funkcji (np. zapalenie ropne). Zakres ruchu kolana u powoda - od 0 do 130° - jest prawidłowym zakresem. Za nieprawdziwe uznał twierdzenie, że zniekształcenie rzepek powstało w wypadku. Wyjaśnił, że do hipoplazji rzepek dochodzi w czasie jej rozwoju. Wskazał, że stosownych ustaleń dokonano na podstawie badania MR, natomiast istnienie wcześniejszych schorzeń kolana wynika z dokumentacji przywołanej w opinii zasadniczej.

Biegły ponownie stwierdził, że z dokumentacji i przeprowadzonego badania nie wynika, czy i w jakim stopniu zmiany przeciążeniowe łąkotki, zmiany zwyrodnieniowe, niedorozwój rzepki powodowały upośledzenie czynności kolana. W takich sytuacjach zgodnie z §10 rozporządzenia nie ma podstaw do obniżenia uszczerbku.

/dowód: opinia k. 766/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwały na częściowe uwzględnienie.

Okolicznością niesporną jest, że oboje powodowie w dniu 30 listopada 2011 r. uczestniczyli w wypadku komunikacyjnym, w wyniku czego doznali obrażeń, a następnie w związku z leczeniem i rehabilitacją ponieśli określone wydatki.

Nie budzi także wątpliwości odpowiedzialność pozwanego co do zasady, skoro dobrowolnie w postępowaniu likwidacyjnym zaspokoił częściowo roszczenia powodów. Sporna okazała się kwestia ewentualnego przyczynienia powodów do zaistnienia zdarzenia oraz wysokość należnych im świadczeń.

Roszczenia powodów znajdują oparcie w art. 444 § 1 i 2 k.c. oraz 445 § 1 k.c. Zgodnie z art. 444 § 1kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Stosownie do postanowień art. 445 § 1 k.c. w powiązaniu z art. 444 § 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W myśl zaś art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Źródłem odpowiedzialności pozwanego jest art. 822 §1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego (dalej OC p.p.m.) przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) – dalej ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych). Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Wysokość odszkodowania z umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC p.p.m. określona jest więc granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Ustalając wysokość należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia należy sięgnąć do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego, które odnoszą się do zakresu zadośćuczynienia, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c.

Wykładnia art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. prowadzi do wniosku, że zadośćuczynienie ma za zadanie zrekompensowanie krzywdy doznanej przez osobę poszkodowaną czynem niedozwolonym, na którą składają się cierpienia fizyczne, zwłaszcza w formie bólu oraz cierpienia psychiczne rozumiane jako ujemne przeżycia w związku z cierpieniami fizycznymi będącymi następstwem uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia. Ten rodzaj odszkodowania ma na celu złagodzenie tych cierpień. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia kierować się należy przede wszystkim czasem trwania doznanych przez poszkodowanego cierpień, długotrwałością procesu leczenia, bolesnością oraz uciążliwością zabiegów medycznych, w tym zwłaszcza operacji, występującym poczuciem nieprzydatności na skutek zmienionej sytuacji po wypadku oraz wiekiem poszkodowanego, dokonać należy także oceny skutków czynu niedozwolonego i prognoz dotyczących powrotu poszkodowanego do zdrowia (por. Komentarz do Kodeksu Cywilnego

pod red. G. Bieńka, Wyd. Prawnicze W-wa 2003r., str. 431-437). Biorąc pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, lecz utrzymana w rozsądnych granicach i uwzględniać realia ekonomiczne kraju. „Wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenie, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” do rozmiaru krzywdy, z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne. (wyrok SN z dnia 04 lutego 2008, III KK 349/07, LEX nr 395071). Jednocześnie wskazać należy, iż zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł (wyrok SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wskazano wcześniej, doniosłą rolę w omawianej kwestii pełni wiek osoby poszkodowanej. Intensywność cierpień z powodu doznanych urazów lub trwałego kalectwa w silniejszym stopniu będzie przejawiać się u człowieka młodego, a zatem zasadnym jest w tych okolicznościach zasądzenie wyższego zadośćuczynienia. Przesłanki miarkowania wysokości zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu wymagają zatem uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej przez niego krzywdy, takich jak: wiek, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność oraz czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (wyrok SN z dnia 9 listopada 2007 r., VCSK 245/07).

Na wysokość zasądzonych kwot z tytułu odszkodowania czy zadośćuczynienia wpływ ma również to, w jakim zakresie do zaistnienia zdarzenia doprowadziło zachowanie pokrzywdzonego (art. 362 k.c.). Przyczynieniem się poszkodowanego do powstania szkody jest każde jego zachowanie, pozostające w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, za którą ponosi odpowiedzialność inna osoba, przy czym o przyczynieniu się poszkodowanego można mówić wyłącznie w przypadku, gdy jego zachowanie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze szkodą, a nie w jakimkolwiek innym powiązaniu przyczynowym. Innymi słowy - zachowanie się poszkodowanego musi stanowić adekwatną współprzyczynę powstania szkody lub jej zwiększenia, a nadto - co istotne - zachowanie to musi być zawinione, tj. obiektywnie zarzucalne, wadliwe, z przyczyn leżących po stronie poszkodowanego. Zastosowanie art. 362 k.c. może nastąpić dopiero po ustaleniu istnienia związku przyczynowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 marca 2013 r., I ACa 845/12, System Informacji Prawnej Lex Omega nr 1353817). Ciężar dowodu z zakresu ewentualnego przyczynienia się powoda do zaistnienia zdarzenia obarcza pozwanego.

Pozwany wprawdzie wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność przyczynienia się pozwanego do zaistnienia zdarzenia, nie uścił jednak w określonym terminie zaliczki na poczet kosztów przeprowadzenia tego dowodu, w konsekwencji dowód ten pominięto (art. 130⁴ § 5 kpc). Powodowie konsekwentnie zaprzeczali jakimkolwiek przyczynieniu do zaistnienia zdarzenia, zebrany materiał dowodowy nie wystarcza do przypisania im takiego przyczynienia, dlatego przyjęć należało, że pozwany – odpowiadając w granicach wyznaczonych odpowiedzialnością sprawcy - ponosi pełną odpowiedzialność w stosunku do powodów za skutki zdarzenia.

W toku postępowania dla ustalenia konsekwencji zdrowotnych występujących u powodów po wypadku z dnia 30 listopada 2011 r. dopuszczono dowód z opinii biegłych z zakresu ortopedii i psychiatrii.

Opinie biegłych C. S. i S. D. były wielokrotnie kwestionowane. W odniesieniu do powódki I. K. ostatnia opinia uzupełniająca biegłego S. D. nie była podważana przez żadną ze stron, strony nie żądały także powołania innego biegłego. Biegły stwierdził u powódki przebyte, wygojone złamanie Th 4 oraz dawno przebyte złamanie Th 12, ustalił trwałą uszczerbek na zdrowiu na poziomie 5 %.

W odniesieniu do powoda strony nie kwestionowały ostatniej opinii uzupełniającej biegłego R. P., nie wnosiły również o dopuszczenie na te same okoliczności, które ocenione zostały przez biegłego, opinii innego biegłego. Biegły ustalił, że na skutek wypadku z dnia 30 listopada 2011 r. powód doznał uszkodzeń więzadeł (...) i (...) prawego kolana z następową niestabilnością przednią I stopnia i przyśrodkową I/II stopnia. Z tego tytułu występuje u niego 10 % trwały uszczerbek na zdrowiu.

Biegły psychiatra stwierdził u powoda zaburzenia neurasteniczne, leczone jeszcze przed wypadkiem z dnia 30 listopada 2011 r., zaś u powódki zaburzenia adaptacyjne. W obu przypadkach wykluczył istnienie trwałego uszczerbku na zdrowiu. Opinie, po złożeniu opinii uzupełniających, nie były kwestionowane.

W ocenie Sądu, opinie biegłych, po złożeniu opinii uzupełniających, odnoszących się do zastrzeżeń zgłoszonych przez strony, nie budzą wątpliwości. Są one wyczerpujące, logiczne, wnioski w nich zawarte zostały należycie uzasadnione. Podkreślić należy, że w przypadku opinii ortopedycznych stanowiska trzech biegłych były zbliżone, co potwierdza prawidłowość ustaleń dokonanych przez nich i słuszność wniosków końcowych.

W przypadku powódki, zarówno biegły C. S. jak i S. D., dokonali analogicznych ustaleń jak chodzi o rodzaj i skutki urazu, a także zakres doznanego przez powódkę uszczerbku.

W odniesieniu do powoda analogiczne stanowiska zajęli biegli C. S. i R. P.. Wprawdzie biegły S. D., uwzględniając kolejny uraz kolana u powoda, podwyższył uszczerbek wynikający z wypadku jednakże, w ocenie Sądu, nie umotywował tego stanowiska w sposób dostatecznie przekonujący.

Biegły R. P. jako ostatni przeprowadził badanie powoda, a zatem dysponował najszerszym i najbardziej aktualnym materiałem dowodowym obrazującym stan jego zdrowia, uwzględnił przy tym skargi zgłaszane przez powoda jeszcze przed wypadkiem z dnia 30 listopada 2011 r.

W konsekwencji wnioski płynące z opinii S. D. w odniesieniu do powódki i R. P. w odniesieniu do powoda, należało uwzględnić przy ustaleniu stanu faktycznego, istotnego dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Uwzględniając wszystkie przywołane wyżej okoliczności, w tym rodzaj urazu przebieg leczenia i rehabilitacji, poziom uciążliwości skutków zdarzenia w życiu codziennym, perspektywy zdrowotne na przyszłość, kwotą adekwatną do zakresu doznanej krzywdy w przypadku powódki I. K. jest kwota 15.000 zł. Uwzględniając fakt, że pozwany wypłacił powódce z tego tytułu kwotę 4.900 zł, należało zasądzić na jej rzecz kwotę 10.100 zł.

Powódka udowodniła doznanie szkody majątkowej na kwotę 593,91 zł. Uwzględniono przy tym jeden dojazd do O. na konsultację medyczną w dniu 29 grudnia 2011 r. Koszt tego dojazdu, przy uwzględnieniu - na podstawie zeznań powoda - faktu korzystania z własnego pojazdu zużywającego ok. 6,5 l oleju napędowego na 100 km, ustalono na kwotę 30 zł przy przyjęciu, że miejsce zamieszkania powódki i gabinet lekarski dzieli odległość ok. 40 km.

Nie uwzględniono wydatku na zakup leku (...) (k. 11) stosowanego w leczeniu refluksu oraz ergotaminy (k. 14), stosowanej w leczeniu bólów głowy na tle naczyniowym. Zażywanie przez powódkę wskazanych leków nie było związane ze skutkami wypadku, a w każdym razie powódka nie wykazała potrzeby zażywania tych leków w związku z leczeniem powypadkowym.

Za wiarygodne uznać należy, że w trakcie wypadku zniszczeniu uległa kurtka, którą miała na sobie powódka. Co istotne okoliczności tej pozwany nie zakwestionował. W konsekwencji za usprawiedliwiony uznano zakup nowej odzieży tego rodzaju.

W toku postępowania sądowego i likwidacyjnego I. K. złożyła te same faktury i rachunki. Skoro ubezpieczyciel zapłacił na jej rzecz tytułem odszkodowania 259,92 zł, to należało zasądzić na rzecz powódki z omawianej podstawy dodatkowo kwotę 333,99 zł (pkt 2 wyroku).

O odsetkach ustawowych od zasądzonych kwot rozstrzygnięto na podstawie art. 817 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j. t. Dz. U. z 2016 r. poz. 2060). Zgłoszenie szkody doręczono pozwanemu w dniu 1 września 2014 r, przy uwzględnieniu 30 dni na likwidację szkody odsetki należało zasądzić od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie żądania powódki nie zostały udowodnione, stąd powództwo podlegało oddaleniu, o czym rozstrzygnięto w pkt 3 wyroku. Rozstrzygnięcie to obejmuje także żądanie ustalenia, że pozwany będzie ponosić odpowiedzialność za mogące ujawnić się w przyszłości skutki wypadku. Żądanie takie co do zasady jest dopuszczalne. Za takim stanowiskiem, na gruncie nowego stanu prawnego, wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 24 lutego 2009 r. (III CZP 2/09), w której stwierdził, że pod rządem art. 4421 § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, podtrzymując tym samym swoje stanowisko zawarte w uchwale z dnia 17 kwietnia 1970 r. III CZP 34/69, wpisanej do księgi zasad prawnych.

W myśl art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Interes prawny jako przesłanka powództwa o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa jest kategorią prawa materialnego. W konsekwencji, pomimo iż wskazany przepis zawarty jest w ustawie procesowej, kwestia interesu prawnego jest zagadnieniem prawa materialnego. Podkreślić należy, że merytoryczne badanie zasadności powództwa poprzedzone być musi wykazaniem przez powoda, że ma on interes prawny w ustaleniu istnienia lub nie istnienia prawa lub stosunku prawnego. W tym kontekście zauważyć należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 22 listopada 2002 roku (IV CKN 1519/00, LEX nr 78333) interes prawny nie zachodzi z reguły, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw. Powszechnie aprobowany jest pogląd, że nie ma interesu w ustaleniu prawa lub stosunku prawnego osoba, która może dochodzić bezpośrednio świadczenia należnego z tego stosunku. Zwłaszcza dopuszczalność wytoczenia powództwa o zasądzenie wyklucza, co do zasady, istnienie prawnego interesu w ustaleniu. Kryterium interesu prawnego powoda w żądaniu ustalenia nie przesądza o dopuszczalności wytoczenia powództwa z art. 189 kpc, decyduje natomiast o tym, czy w konkretnych okolicznościach, powództwo to jest zasadne. Konsekwencją niewykazania przez powoda istnienia interesu prawnego jest oddalenie powództwa o ustalenie.

W ocenie Sądu powódka, reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, nie wykazała, iż legitymuje się interesem prawnym występując z roszczeniem opartym na art. 189 kpc.

Zauważyć należy, że zgodnie z art. 442¹ § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. W myśl § 3 tej samej jednostki redakcyjnej, w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jeśli zatem ujawni się nowa szkoda, co w świetle opinii biegłych uznać należy za wątpliwe, powódka będzie mogła wystąpić przeciwko pozwanemu z kolejnym roszczeniem. W konsekwencji omawiane żądanie na podstawie art. 189 k.p.c. należało uznać za nieusprawiedliwione.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo rozdzielając te koszty. Powódka wygrała spór w 13,2 %. Poniosła koszty w kwocie 5.717 zł (3.617 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 1.500 zł opłata od pozwu, 600 zł zaliczka), pozwany natomiast poniósł koszty w kwocie 3.600 zł. Uwzględniając wynik procesu, należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.370,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (3.124,80 - 754,60, pkt 4 wyroku).

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 623).

Powódka zwolniona została od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych częściowo, a mianowicie w zakresie opłaty od pozwu ponad kwotę 1.500 zł. Skoro tak, to na ogólnych zasadach powinna ponieść tę część wydatków, która obciąża ją przy uwzględnieniu wyniku sprawy. Wydatki przypadające na powódkę to kwota 1.486,89 zł, pomniejszyć należy je o uiszczoną zaliczkę - 600 zł. W konsekwencji z kwoty 886,89 zł pozwany winien ponieść wydatki w kwocie 117,08 zł ($886,89 \times 13,2\%$), powódka zaś 769,81 zł ($886,89 \times 86,8\%$). Pozwany winien nadto uiścić 13,2% z nieuiszczonej opłaty od pozwu powódki, tj. kwotę 324,32 zł [$(3.957 - 1.500) \times 13,2\%$]. W konsekwencji nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu od powódki kwotę 769,81 zł i od pozwanego kwotę 441,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 5 wyroku).

O nieuiszczonej opłacie, w części obciążającej powódkę, rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie ze wskazanym przepisem koszty nieobciążające przeciwnika, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie. Skoro powódka przegrała spór w 86,8 %, to z roszczenia zasądzonego na jej rzecz w pkt 1 wyroku należało ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 2.132,68 zł tytułem nieuiszczonej opłaty (nieuiszczona opłata $2.457 \times 86,8\% = 2.132,68$ zł, pkt 6 wyroku).

Przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych wcześniej w stosunku do powódki przesłanek, kwotą adekwatną do zakresu doznanej krzywdy w przypadku powoda T. K. jest kwota 32.000 zł. Podkreślić w tym miejscu należy, że powód doznał znacznie większego uszczerbku na zdrowiu, skutki urazu w jego przypadku są znacznie bardziej uciążliwe w życiu codziennym, nadto leczenie związane było z koniecznością hospitalizacji i poddawania się zabiegom połączonym z dolegliwościami bólowymi.

Pozwany zapłacił na rzecz T. K. kwotę 5.600 zł z tytułu zadośćuczynienia, w konsekwencji należało zasądzić na rzecz powoda dodatkowo kwotę 26.400 zł (pkt 7 wyroku).

Powód wykazał poniesienie szkody majątkowej na kwotę 3.347,53 zł, w postępowaniu likwidacyjnym na podstawie tych samych dokumentów, które złożono w toku procesu, pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 1.785,53zł. W konsekwencji roszczenie odszkodowawcze należało uznać za usprawiedliwione w całości, dlatego też zasądzono z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.548,58 zł (pkt 8 wyroku).

O odsetkach ustawowych rozstrzygnięto na podstawie art. 817 1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (j. t. Dz. U. z 2016 r. poz. 2060). Szkodę zgłoszono pozwanemu w dniu 1 września 2014 r, przy uwzględnieniu 30 dni na jej likwidację, odsetki należało zasądzić od dnia 2 października 2014 r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie żądania powoda nie zostały udowodnione, stąd powództwo podlegało częściowemu oddaleniu. Rozstrzygnięciem tym objęto również roszczenie o ustalenie. Z uwagi na fakt, że żądania powoda nie uwzględniono z tych samych względów, dla których oddalono roszczenie powódki o ustalenie, nie ma potrzeby powtórnego przytaczania argumentacji przedstawionej wyżej (pkt 9 wyroku).

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 100 kpc, wzajemnie znosząc te koszty. Powód wygrał spór w 36,8% %. Poniósł koszty w kwocie 6.217 zł (3.617 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 1500 zł opłata od pozwu, 1100 zaliczka), pozwany natomiast poniósł koszty w kwocie 3.600 zł. Uwzględniając wynik procesu, koszty obciążające każdą ze stron okazały się zbliżone, co uzasadniało wzajemne ich zniesienie (pkt 10 wyroku).

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 623). Powód zwolniony został od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych częściowo, a mianowicie w zakresie opłaty od pozwu ponad kwotę 1.500 zł. Skoro tak, to podobnie jak powódka, na ogólnych zasadach powinien ponieść tę część wydatków, która obciąża go przy uwzględnieniu wyniku sprawy. Wydatki przypadające na powoda to kwota 2.529,95 zł. Po pomniejszeniu tej kwoty o zaliczki uiszczone przez niego, do rozliczenia pozostaje zatem kwota 1.429,95 zł. Uwzględniając wynik sporu z kwoty tej

powoda obciąża kwota 903,73 zł (1.429,95 zł x 63,2 %), zaś pozwanego kwota 526,22 zł (1.429,95 zł x 36,8%). Pozwany obowiązany jest nadto uiścić 36,8 % z kwoty 2.298 zł - nieuiszczonej opłaty od pozwu powoda (3.798 zł – 1.500 zł), tj. kwotę 845,66. W konsekwencji nakazano ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu od powoda kwotę 903,73 zł, i od pozwanego kwotę 1.371,88 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 11 wyroku).

O nieuiszczonej opłacie, w części obciążającej powoda, rozstrzygnięto na podstawie art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Skoro powód przegrał spór w 63,2 %, to z roszczenia zasądzonego na jego rzecz w pkt 7 wyroku należało ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Elblągu kwotę 1.452,34 zł tytułem nieuiszczonej opłaty (nieuiszczona opłata 2.298 zł x 63,2%).